

nægtede han ikke at gøre Øvelsen med? Og jeg vil indrømme, at det var en Fejl hos ham. Jeg har kendt ham, fra han var lille Dreng, og skulde jeg særlig betone en Mangel hos ham, var det den, at han har været alt for pligtopfyldende, det har maaske været medvirkende til hans Død. Havde han meget før givet op og ladet følge paa, hvad der vilde, var maaske den Katastrofe, der nu skete, ikke indtruffet. Det er mig bekendt, at hans Broder, som ogsaa har været indkaldt, ligeledes skulde lide af Lungeudvidelse. Jeg vil haabe, at han, naar han en Gang skal ind til Sikringsstyrken, maa blive undersøgt saa tidligt og saa grundigt, at ikke noget lignende skal ske med ham. Det skulde nødvendig gentage sig, hverken i denne Familie eller i andre. Tabet er stort nok i Forvejen.

I Tilslutning til den sidste Bemærkning vil jeg sige, at jeg gaar ud fra, at der under en eller anden Form skaffes denne Enke Erstatning for det Tab, hun har lidt. Jeg kender ikke Invalideloven og Pensionsloven eller noget af det, der vedrører Militærvæsenet, men jeg tør vel haabe, at man, om ikke ad anden Vej saa ved Hjælp af Finansudvalget, ved Optagelse af en Bevilling paa Finansloven eller Tillægsbevillingsloven vil skaffe Enken en økonomisk Erstatning. Erstatning for Tabet i sig selv kan der jo aldrig gives. Militærvæsenet har haft saa meget direkte med den afdøde at gøre, at det maa man kunne vente.

Samtidig med Omtalen af denne Sag, der hører under den højtærede Forsvarsminister, vil jeg gøre opmærksom paa nogle Smaating. Der blev i Sommer bevilget Orlov til Landmænd i Sikringsstyrken, og det var sikkert baade kærkomment og værdifuldt for dem. Der var dog en Ting, der undrede mig, nemlig at medens man i Ministeriet og Generalkommandoen, hvor Ansvar et ligger, turde give Soldaterne 14 Dages Orlov og eventuelt, dersom der var særlige Forhold til Stede, 3 Uger, viste det sig, at hos de Befalingsmænd, som skulde afgøre Sagen i første Instans, skrumpede Orloven meget betydeligt ind. Det var almindeligt, at de 14 Dage blev til 10 og enkelte Gange til 8 Dage, og 3 Ugers Orlov var vist yderst sjælden. Jeg synes, at naar Ministeriet og Generalkommandoen mener at kunne forsvare at lette Befolkningen Byrderne ved Indkaldelsen ved at give en saadan Orlov, skal Soldaterne ogsaa have den, for de trænger til den. En lignende Or-

lov er nu bevilget Fiskerne. Jeg kender Fiskere, der har lidt umaadelige Tab i Aar ved at være indkaldte, men det er der ikke noget at sige til, de maa bære Byrderne sammen med alle andre. Til Fiskerne er der ogsaa bevilget 14 Dage, men det gaar akkurat paa samme Maade her, idet ogsaa denne Orlov skrumper ind til 10 eller 8 Dage, ja undertiden til 6. Det er meget sjældent, at Fiskerne — i alt Fald dem oppe ved Vestkysten — opnaar at faa den hele Orlov af 14 Dage. Og dog siger det sig selv, at skal de have Nytte af en Orlov, der giver dem Lejlighed til at komme hjem og reparere deres Redskaber eller mulig tjene noget ved at yde en Haandsrækning ved Fiskeriet, kan det ikke nytte noget, at de faar 6 eller 8 Dage, de maa have 14. Jeg henstiller til den højtærede Minister at lade undersøge, hvor mange Gange disse 14 Dages Orlov er givet, eller hvor sjældent kunde jeg hellere sige, for jeg er nær ved at tro, at de har været meget sjældne, og jeg henstiller, at Soldaterne i Fremtiden faar den Orlov, som Ledelsen fra oven giver Tilladelse til.

Man taler undertiden om Aanden i Hæren, og man gør ikke sjældent den Opdagelse, at Mennesker kan forvandles, naar de bliver Soldater. Det, en Mand aldrig vilde tillade sig som almindeligt civilt Menneske, kan han undertiden tillade sig, naar han bliver Soldat. Jeg har tænkt noget over det, og jeg vil spørge den højtærede Minister, om ikke Ministeriet, de øverste i Hæren, kunde gøre noget for, at Folk kom til at forstaa, at selv om man bliver Soldat, kan man ikke tillade sig synderlig meget mere end et almindeligt civilt Menneske. Er det ikke Eksemplet, det er galt med? Faar Soldaterne ikke fra oven det Indtryk, at naar de kommer i militære Klæder, gælder der en anden Moral end i det civile Liv? Hvis det er Tilfældet, falder der en meget stærk Skyld tilbage paa Befalingsmændene og det maaske lige op til Toppen. Jeg ved ganske vist, at mange af vore Officerer og Befalingsmænd gør deres yderste for at være noget for Soldaterne baade i Retning af at adspredde dem, at oplyse dem og føre dem frem i moralsk Henseende, men der kunde dog maaske gøres noget mere. Det ønsker jeg at henstille.

Jeg skal saa ogsaa i Aar ligesom tidligere berøre Spørgsmaalet om Olieøj og Søstøvler til Redningsmandskabet og udtale Haabet om, at det maa komme over de farlige Skær og naa frelst i Havn.